

съпоставим стихотворението „Син“ (едно от най-добрите му постижения) и стихотворението със същото заглавие на В. Чапразов:

В ранно утро двама, тръгнем ли с баща ми
във гората стара с брадви във ръце
и зората бяла, бял яшмак развяла...

У. Керим

На разсъмване да го разбудиш
с приказка добра за слънцето.
Да плисне сам в очите си вода,
а ти старателно да доизмиеш
останалите бели петънца...

В. Чапразов

В Усин-Керимовото стихотворение тази волност на духа е пресъздадена с вътрешните рими, които придават напевност на стиха. Тук има влияние и от българския фолклор - постоянните епитети например. При В. Чапразов присъства рефлексията на модерния поет - стихът е свободен, строфиката е разчупена - образите са обобщени. Лирическият „аз“ е дистанциран от своя обект. Още по-драстична е разликата във възприемането на себе си и на света в стихотворението със знаковото заглавие „Циганин съм“ (У. Керим) и стихотворението - автобиография, отпечатано на задната корица на стихосбирката „Искам да съмне“ от В. Чапразов (ИК „Стигмати“, 1996). Стихотворението на Усин Керим звучи в познатата ни парадигма на песенност и носи радостта на новопосветения:

Циганин съм. От вулия ядох,
водих мечка в пек и снежна киша.

Но от скръб не пея като дядо -
дом си имам и на книга пиша.

А ето и Васил Чапразов:

От Сливен съм.